

[Lilli Gyldenkilde]

kan hverken Socialdemokratiet eller SF leve med.

Jeg synes, at det, der er kommet ud af denne debat, er en ny åbenhed, som jeg synes man skal tage til sig med henblik på, at vi kommer i gang med nogle af de løsninger, som skal til. I alt fald må jeg sige, at der er ikke nogen, der bagefter kan komme og sige, at ikke både Socialdemokratiet og SF har stillet sig til rådighed for forhandlinger om at komme videre i disse retninger.

Så skal jeg sige til arbejdsministeren – og det er ikke for at lukke vejen igen, men jeg bliver nødt til at tage fat i de argumenter, arbejdsministeren kommer med – at når man taler om, at man vil pålægge arbejdsgiverne noget som helst, så hedder det tvang. Når man taler om, at man vil pålægge de unge arbejdsløse, at de hverken kan få et arbejdstilbud eller en uddannelse og heller ikke skal have bistandshjælp, så er det krav. Man må finde ud af, hvad man mener med det her.

Jeg mener ikke, det er tvang, at man sender folk, som kommer og vil have enten arbejdsløshedsunderstøttelse eller bistandshjælp, ud at arbejde, for det står i lovgivningen i forvejen, og det har stået der, lige siden bistandsloven blev vedtaget. Men det har været umuligt, fordi virkeligheden derude har gjort det umuligt, der har ikke været noget at sende dem ud til.

Det, vi bl.a. skal drøfte her og nu, synes jeg er: Skal kommunen have nogen forpligtelser her? Efter min mening: Ja! Og jeg håber på, at de videre forhandlinger både her og i udvalget, og hvor det ellers kan være, kan føre frem til nogle ordentlige løsninger, vi kan leve med.

Glistrup (FP):

Antagelig er alle 179 folketingsmedlemmer af et ærligt hjerte 100 pct. enige om, at det er dybt tragisk, at det problem, som vi drøfter i dag, ikke har fundet en god løsning for adskillige år siden, og at det haster enormt med at finde en fornuftig løsning på det spørgsmål både af menneskelige og af samfundsøkonomiske grunde, hvad i øvrigt i meget vidt omfang falder sammen, for samfundsøkonomien har ikke andre funktioner end at gøre menneskene mere lykkelige og tilfredse.

Når man trods dette ikke er nået længere end til det, fru Pia Christmas-Møller i sit første indlæg kaldte »principiell enighed«, hvad hun så-

dan set kan have megen ret i at der er mellem alle i Folketinget om dette emne, så skyldes det jo, at der er tre hovedvarianter og så måske også nogle undervarianter. Der er Socialdemokratiets forslag, som vi drøfter i dag, der er Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 254 af 12. april 1988, og der er regeringens lovforslag nr. L 52 og L 62. Og dér må man jo i hvert tilfælde sige om regeringen og Socialdemokratiet, at de er umanerlig stædige til at sige: Vores forslag er det realistiske og det rigtige, og derfor vil vi stå på det, som vi går ind for, og sådan skal det altså være.

Om alle tre parter gælder jo nok, at de om de to andre forslag mener, at de er dårligere end ingenting, så man til syvende og sidst vil sige, at det kan ikke bruges.

Derfor må man, som Folketinget nu engang er sammensat, sige: Forliger Eder, I skabhalse! Og Fremskridtspartiet var i de forcerede forhandlinger i maj måned sidste år ganske tæt på at opnå en løsning med regeringen. Men regeringen blev ved med at være så glad for sine egne forslag og ville ikke gå ind på for Fremskridtspartiet væsentlige synspunkter.

Vi opfordrede så ved debatten den 2. juni 1989 – og har gjort det adskillige gange siden og skal nu gøre det igen – til, at man genoptog forhandlingerne og tog sig den fornødne tid, men vi har jo ikke hørt en lyd fra regeringen, der bare har spildt tiden i de tre fjerdingår, der snart er gået siden sammenbruddet den 2. juni.

Det, der er den principielle enighed om, er det, som Fremskridtspartiet var ene om at sige i valgkampen 1973 og derefter op igennem 1970'erne og det meste af 1980'erne, nemlig at det drejer sig om, at man skal bistå folk med aktiv hjælp, de skal ud og gøre noget aktivt. For det er jo noget sludder, at der ikke er arbejde til alle. Der er mere end rigeligt arbejde til alle i et land, der er så forgældet og har så mange ting, der kan løses gennem øget produktion. Derfor håber jeg, at man kommer ind på Fremskridtsforslaget »Arbejde til alle« fra april 1988, og at det kan være en del af løsningen i forhandlinger med andre.

Men vi synes ikke som de to andre hovedvarianter, at det absolut er vores forslag, man skal have igennem. Vi har 15 mandater, og dem vil vi gerne have indflydelse for, og vi appellerer stadig til dem, der råder over 75 mandater, om at forhandle med os.